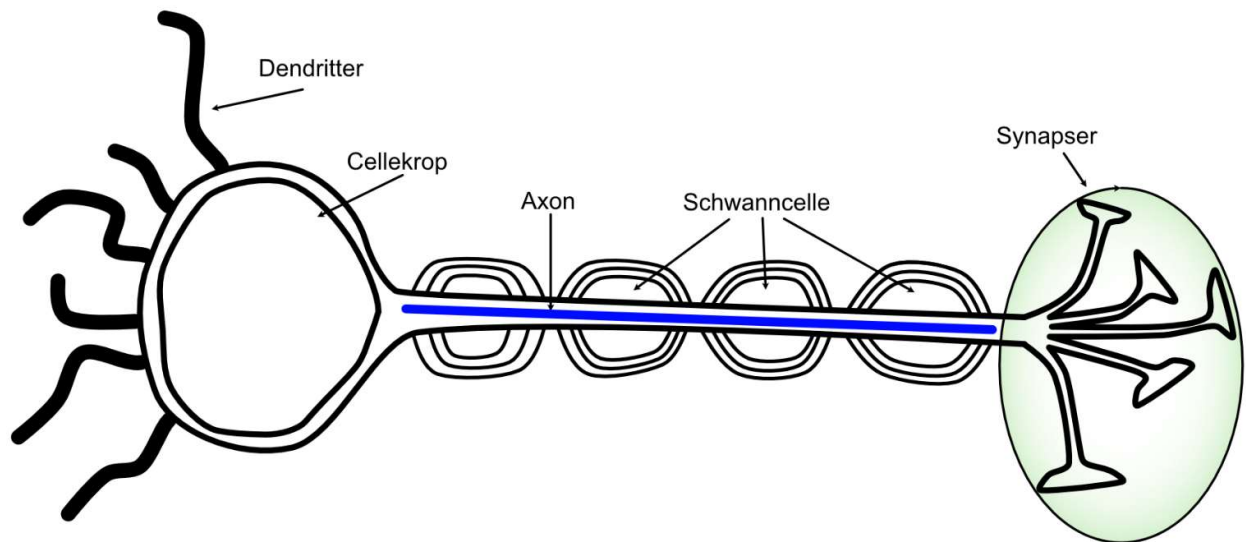

Nervecellen

Ovenfor ses en tegning af en nervecelle. Der er en masse af i hjernen. De fungerer ved, at de opfanger et signal fra andre nerveceller på dendritterne, og så beslutter cellen sig for, om det er nok til, at den selv skal sende en impuls. Hvis den vil sende en impuls, gør den det gennem axonet (mærket med blå). Axonet kan være meget langt (op til omkring en meter), og nogle af dem (særligt i hjernen) har en masse schwann-celler viklet omkring sig. Det er dels for at isolere axonet, så det ikke kortslutter, men det gør også, at signalet løber meget hurtigere. Den 'isolering' schwann-cellerne tilsammen kaldes myelinskede. 'Myelin' er navnet på det fedtstof, Schwanncellerne er fulde af. Man kan også støde på andre ord, f.eks. 'myeliniseret axon', men ordet 'myelin' indgår i alle sammen, og det er altid myelinskeden af schwann-celler, der tales om. Når impulsen kommer ned til synapserne (mærket med grønt), sendes signalet videre til modtageren med neurotransmittere (kemiske stoffer).

Når vi lærer noget nyt, dannes der flere nye synapser.

Når vi repeterer noget, vi allerede har lært, bliver axonet større, synapserne mere solide, og der frigives flere neurotransmittere af synapsen.

Der er altså tale om en tottrinsproces. Først skal noget nyt læres, og siden skal det forankres, så man bliver bedre og bedre til det i stedet for at glemme det igen.

Der er ingen tvivl om, at ny indlæring foregår hos terapeuten, der bryder bevægelserne ned i detaljer, og beslutter hvad der skal arbejdes med.

Det er din opgave at bruge det lærte så meget som muligt, for at forankre det, altså gøre de nye forbindelser mere solide.

Terapeuten vil selvfølgelig også repetere, og bliver nødt til at sikre sig, at underliggende funktioner er forankret, før der fortsættes.